

Het cdH, alias de grote boosdoener

Wordt het centre démocrate Humaniste (cdH) de doodgraver van oranje-blauw? Sommigen zijn daar vandaag van overtuigd, maar in werkelijkheid zijn we zo ver nog niet. Oranje-blauw is nog altijd de waarschijnlijkste meerderheid voor de toekomstige federale regering. En als de onderhandelingen toevallig toch zouden mislukken, dan is er al veel verbeelding nodig om de schuld daarvoor (uitsluitend) in de schoenen van het cdH te schuiven.

Het is wel een feit dat de houding van de humanistische democraten tijdens de onderhandelingen de irritatie opwekt van de Vlaamse onderhandelaars en van een groot deel van de Vlaamse pers.

Om deze koppige houding te begrijpen moeten we terugkeren naar de verkiezingsresultaten. Die waren erg ontgoochelend voor het cdH en handhaafden de partij in Wallonië op een niveau dat als "existentieel riskant" kan worden omschreven. En dat ondanks de nooit aflatende inzet van Joëlle Milquet en de opleving bij de regionale verkiezingen van 13 juni 2004, waardoor de partij weer meetelde in Wallonië, Brussel en de Franse Gemeenschap.

In het licht van de verkiezingsresultaten van 10 juni wordt het cdH geconfronteerd met twee schrikbeelden. Het eerste en tevens belangrijkste is een dynamiek van verdieping van de politieke en electorale polarisatie in Wallonië tussen socialisten enerzijds en liberalen anderzijds.

Pascal Delwit
probeert de onverzettelijke houding van Joëlle Milquet te begrijpen

Pascal Delwit is professor politieke wetenschappen aan de ULB. Hij publiceerde verschillende boeken over het partijlandschap in België en Europa.

Gezien de prestatie van de MR is zo'n scenario heel waarschijnlijk. Te meer omdat de score van het cdH bewijst dat de partij er niet in geslaagd is een nieuwe identiteit te vinden die wezenlijk anders is dan die van de oude PSC.

Het tweede schrikbeeld is dat de rol van scheidsrechter en spijl in deze bipolaire confrontatie zou worden gespeeld door Ecolo. Nu de groene partij aanzienlijk opgeschoven is naar het centrum is ze een potentiële partner van zowel PS als MR. Het cdH haalde op 10 juni voor de Senaat overigens maar 5.386 stemmen meer dan Ecolo.

In deze context kan men dus vragen stellen bij het 'nut' van een stem voor cdH en dus ook bij de toekomst van de partij, want het idee van een christen-democratische 'familie' lijkt almaar verder te vervagen. Het cdH, dat in de gewest- en gemeenschapsregering een coalitie vormt met de socialisten, moet het bewijs leveren dat het

een nuttige partij is en dat zijn deelname aan de onderhandelingen belangrijk is. Maar de speelruimte is bijzonder klein. Als kleinste van de vier partijen rond de tafel en als minst rechtse van de vier wat socio-economische aangelegenheden betreft, kan het cdH zich niet de luxe veroorloven van een 'tweestemmige' communicatie met de Franstalige publieke opinie, zoals de MR dat doet met Didier Reynders en Olivier Maingain. Met voorzittersverkiezingen in het verschiet moet de partij ook opletten voor interne verdeeldheid.

Vanuit die verschillende standpunten bekeken is de onverzettelijke houding

van het cdH te begrijpen. Maar misschien zijn er ook grenzen aan.

De houding van Milquet aan de onderhandelingstafel wordt zwaar op de korrel genomen in het noorden van het land, maar stoot ook bij de Franstaligen steeds meer op kritiek. Hoe ver kan ze gaan in haar onverzettelijkheid zonder de onder-

Het cdH moet bewijzen dat zijn deelname aan de onderhandelingen belangrijk is, maar de speelruimte is klein

handelingen af te breken en de verantwoordelijkheid te dragen voor het mislukken ervan? Hoe ver kan ze gaan zonder de eenheid van haar eerder belgicistische partij in gevaar te brengen? Hoe ver kan ze gaan als ze een rol wil blijven spelen in het politieke landschap van Franstalig België? De antwoorden op deze vragen zijn niet eenvoudig en het ontwerpen van een regeerakkoord is geen sinecure. Zeker in onderhandelingen die niet alleen worden bepaald door de verborgen agenda van de partners, maar soms ook worden gekenmerkt door een vreemd amateurisme.